

Уставни суд Босне и Херцеговине, предсједник Мирсад Ћеман, у предмету број **У-28/25**, рјешавајући захтјев **четрнаест чланова Представничког дома Парламентарне скупштине БиХ** за доношење привремене мјере, на основу члана VI/3а) Устава Босне и Херцеговине, члана 57 став (2) тачка е) и члана 64 ст. (1), (2) и (4) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине – пречишћени текст („Службени гласник БиХ“ бр. 94/14, 47/23 и 41/24), донио је 10. септембра 2025. године

ОДЛУКУ О ПРИВРЕМЕНОЈ МЈЕРИ

Усваја се захтјев **четрнаест чланова Представничког дома Парламентарне скупштине БиХ** за доношење привремене мјере.

Привремено се стављају ван снаге тач. 6, 7 и 8 Закључака поводом Информације у вези с одлуком Централне изборне комисије БиХ о престанку мандата предсједнику Републике Српске Милораду Додику, које је Народна скупштина Републике Српске усвојила на 24. посебној сједници одржаној 22. августа 2025. године.

У складу са чланом 64 став (1) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, до доношења коначне одлуке Уставног суда Босне и Херцеговине о поднесеном захтјеву за оцјену уставности аката из става (2) ове одлуке:

– привремено се стављају ван снаге сви акти донесени на основу тач. 6, 7 и 8 Закључака поводом Информације у вези с одлуком Централне изборне комисије БиХ о престанку мандата предсједнику Републике Српске Милораду Додику и

– привремено се забрањује свим законодавним, извршним и судским институцијама у Републици Српској, као и свим

службеним или одговорним лицима у тим институцијама Републике Српске или јединицама локалне самоуправе или било којем органу јединице локалне самоуправе, као и службеним или одговорним лицима из Републике Српске која обављају дужност у институцијама Босне и Херцеговине да предузимају било какве радње на основу тач. 6, 7 и 8 Закључака поводом Информације у вези с одлуком Централне изборне комисије БиХ о престанку мандата предсједнику Републике Српске Милораду Додiku.

Ова одлука ступа на снагу одмах и производи правно дјеловање од дана ступања на снагу Закључака поводом Информације у вези с одлуком Централне изборне комисије БиХ о престанку мандата предсједнику Републике Српске Милораду Додiku до доношења коначне одлуке Уставног суда Босне и Херцеговине о поднесеном захтјеву за оцјену уставности.

Одлуку објавити у „Службеном гласнику Босне и Херцеговине“, „Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине“, „Службеном гласнику Републике Српске“ и „Службеном гласнику Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. Увод

1. Четрнаест чланова Представничког дома Парламентарне скупштине БиХ, и то: Аида Баручија, Сабина Ћудић, Рејхана Дервишевић, Јасмин Емрић, Елвиса Хоџић, Јасмин Имамовић, Миа Карамехић-Абазовић, Предраг Којовић, Саша Магазиновић, Шемсудин Мехмедовић, Албин Муслић, Нихад Омеровић, Ермина Салкичевић-Диздаревић и Денис Звиздић (у даљњем тексту: подносиоци захтјева), поднијело је 2. септембра 2025. године Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Уставни суд) захтјев за рјешавање спора између Босне и Херцеговине и ентитета Република Српска у вези са Закључцима

поводом Информације у вези с одлуком Централне изборне комисије БиХ о престанку мандата председнику Републике Српске Милораду Додику (у даљњем тексту: Закључци), које је Народна скупштина Републике Српске (у даљњем тексту: Народна скупштина) усвојила на 24. посебној сједници одржаној 22. августа 2025. године.

2. Подносиоци захтјева су, на основу члана 64 Правила Уставног суда, затражили да Уставни суд донесе привремену мјеру којом би Закључке привремено ставио ван снаге до доношења коначне одлуке Уставног суда о поднесеном захтјеву и забранио свим органима власти, институцијама, службеним или одговорним лицима која имају обавезу поступања по Закључцима да не предузимају било какве радње у смислу спровођења Закључака.

Релевантне чињенице

3. Милорад Додик, у то вријеме председник Републике Српске, правоснажном пресудом Суда Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Суд БиХ) проглашен је кривим да је починио кривично дјело неизвршавања одлука високог представника из члана 203а став 1 Кривичног закона Босне и Херцеговине. Као правна посљедица осуде, Милораду Додику је престао мандат председника Републике Српске с 12. јуном 2025. године као даном правоснажности пресуде, што је утврђено одлуком Централне изборне комисије БиХ (у даљњем тексту: ЦИКБиХ) од 6. августа 2025. године (доступна на www.izbori.ba/Documents/2025/pi_2025_1/od_prestanak_mandata_md-bos.pdf, преузета 5. септембра 2025. године). Због тога је ЦИКБиХ одлуком од 28. августа 2025. године расписао пријевремене изборе за председника Републике Српске за 23. новембар 2025. године (доступна на www.izbori.ba/Documents/2025/pi_2025_1/pi_2025_1_od_rasp_iz-bos.pdf, преузета 5. септембра 2025. године).

4. Народна скупштина је на 24. посебној сједници одржаној 22. августа 2025. године усвојила Информацију у вези с одлуком Централне изборне комисије о престанку мандата председнику Републике Српске Милораду Додику (у даљњем тексту: Информација; доступна на www.narodnaskupstinars.net/?q=ci/narodna-skupstina/sjednice/materijali-za-sjednice/materijali-za-dvadeset-četvrtu-posebnu-sjednicu, преузета 5. септембра 2025. године). У Информацији је наведено:

Нелегални и нелегитимни странац Кристијан Шмит, узурпатор функције високог представника у БиХ, је 2024. године донио Одлуку којом је наметнуо Закон о измјенама и допунама Изборног закона Босне и Херцеговине којом су прописани додатни разлози за престанак мандата изабраном члану органа

власти на свим нивоима у БиХ прије истека времена на које је изабран. Према измјенама Изборног закона БиХ додатни разлози за пријевремени престанак мандата су: правоснажна судска пресуда којом се изриче мјера безбједности забране обављања одређеног занимања, дјелатности или дужности која представља функцију изабраног члана у органу власти, те правоснажна судска пресуда којом се изриче казна која за правну посљедицу има престанак службене дужности и престанак радног односа.

Уз измјене и допуне Кривичног закона БиХ које је наметнуо 2023. године јасно је да је неизабрани, нелегални и нелегитимни странац Кристијан Шмит годинама темељно припремао правни и политички терен како би покушао из политичког живота елиминисати демократски и од народа изабраног предсједника Републике Српске Милорада Додика. Кристијан Шмит је, иако нема законодавну власт, наметнуо кривично дјело – члан 203а Кривичног закона БиХ „Неизвршавање одлука високог представника“.

Дакле, плански је осмишљен и годинама припреман државни удар на Републику Српску кроз одлуку редовног суда, која је донесена са циљем да постане преседан и темељна пракса за сва будућа поступања, а на начин да се актима ниже правне снаге који долазе из Сарајева дерогирају сви акти које донесу највише институције Републике Српске. На овај начин се дерогира владавина права и хијерархија правних аката, уз већ познато противправно и антидејтонско преузимање законодавне, судске и извршне власти свих досадашњих високих представника.

Разлог за подизање и потврђивање оптужнице против предсједника Републике Српске Милорада Додика заснива на чињеници да је Милорад Додик вршећи своје уставне надлежности и обавезе потписао указ о проглашењу два закона која је донијела Народна скупштина Републике Српске, у складу са Уставом и законом прописаном процедуром. Милош Лукић је, као в.д. директор ЈУ Службени гласник Републике Српске, исте објавио у Службеном гласнику Републике Српске како је то Уставом и законом прописано.

Суд и тужилаштво БиХ су радили у служби појединца Кристијана Шмита, занемарујући чињеницу да је предсједник Републике Српске уставна

категорија, да је председник Милорад Додик изабран вољом народа, те да је поступао у оквиру Уставном и законом датих овлашћења. Доносећи и у другом степену потврђујућу осуђујућу пресуду још једном је потврђено да се ради о марионетском и неуставном правосудном систему који нема капацитет да интерес и заштиту интегритета државе и њених конститутивних елемената стави изнад политичких интереса неизабраних странаца.

Другостепеном пресудом Суд БиХ је покушао да Кристијана Шмита прогласи саставним дијелом уставноправног поретка БиХ:

*„Иако жалба одбране покушава питање Високог представника у БиХ, свести на чињенично питање, тиме градећи пут отварању многим, за одбрану спорним питањима о његовом легитимном постојању и постављењу, ово Вијеће цијени да се ради о **искључиво правном питању**, обзиром да **предметна функција представља ноторан дио државног и правног система државе Босне и Херцеговине, односно њеног уставног поретка**“* – цитат из другостепене пресуде.

*„Комплетно дјеловање и поступање оптуженог Милорада Додика имплицира закључак да је циљ био почињење предметног кривичног дјела, односно крајње непоштовање ауторитета Високог представника у БиХ, **чија функција је дио уставног поретка ове државе**, а који поступак оптуженог се сублимира у битна обиљежја кривичног дјела из члана 203а КЗ БиХ“* – цитат из другостепене пресуде.

На овакав начин Суд БиХ је покушао да нелегално и нелегитимно поступање Кристијана Шмита, као и институцију Високог представника који има колонијални карактер, уведе у уставни поредак БиХ, наводећи у свом акту да високи представник *„представља ноторан дио државног и правног система државе Босне и Херцеговине, односно њеног уставног поретка“*. На овај начин се покушава формирати судска пракса редовних судова у БиХ која је погубна за српски народ. Високи представник међународне заједнице у БиХ јесте дејтонска категорија, али није уставна. Високи представник се не помиње у Уставу БиХ, већ у Анексу 10, стога је конструкција Суда БиХ

потпуно неутемељена, док високи представник нема никаква уставна овлашћења.

Пресуда Суда БиХ и потоње поступање ЦИК-а БиХ су покушај кодификације бонских овлашћења као дијела уставноправног система БиХ:

„Конечно, ово Вијеће цијени да Бонски закључци нису нужно ни морали бити проведени као доказ у поступку, као што се као доказ не изводе ни постојећи закони. Из саме одлуке Високог представника у БиХ, којом је предметно кривично дјело установљено, произлазе његове овласти утврђене управо Бонским закључцима, чиме исти јасно образлаже своје овлашћење за интервенцијом у домаћи правни систем.“

Доношењем другостепене пресуде, а након ње и Одлуке Централне изборне Комисије БиХ о одузимању мандата председнику Републике Српске, изневјерена су сва очекивања у суживот и дејтонску БиХ, те је потврђено увјерење Републике Српске да није прихваћена као дио Босне и Херцеговине и да је циљ њено поништавање из уставноправног поретка БиХ. Процес трансформације БиХ у унитарну државу је на врхунцу, а у таквој БиХ без консоцијативне демократије, без института паритета, компромиса, заштите виталних националних и ентитетских интереса, без ентитетског гласања, српски народ је осуђен на мајоризацију и нестанак.

Циљ другостепене пресуде Суда БиХ и Одлуке ЦИК-а је да се кроз примјену унитаристичког концепта поништи Устав Републике Српске који је по мишљењу Венецијанске комисије, ОНР-а и Уставног суда БиХ усклађен са Уставом БиХ. Дакле, циљ је и рушење дејтонског, уставног уређења државне заједнице БиХ. Устави ентитета имају највишу правну снагу након Устава БиХ, стога у сукобу закона БиХ и Устава Републике Српске мора се поћи од чињенице да је Устав Републике Српске акт веће правне снаге, усклађен са дејтонским Уставом и да се као такав мора поштовати.

Наведеним одлукама, које су искључиво политичке природе, покушава се обрисати и поништити воља једног конститутивног народа у БиХ, односно воља више од 300 000 гласача и резултати демократски проведених избора, те се покушава дерогирати право и обавеза изабраних представника власти да извршавају уставне дужности.

Дакле, Устав Републике Српске је акт навише правне снаге након Устава БиХ и Одлуке Централне изборне комисије БиХ нису изнад Устава Републике Српске. Престанак мандата Одлуком ЦИК-а је неуставан, није усклађен са Уставом Републике Српске, те самим тим не може имати ни правно дејство нити утицати на легитимно изабраног председника Републике Српске. Дакле, престанак мандата одлуком ЦИК-а је директно супротан Уставу Републике Српске, а индиректно и Уставу БиХ. ЦИК БиХ потврђује, али не даје мандат, те га стога не може ни одузети. Мандат дају грађани изражавајући своју слободну вољу у изборном процесу. ЦИК БиХ није изнад Устава Републике Српске и као такав својим актима не може поништавати акте веће правне снаге.

С тим у вези, важност имају предметни чланови Устава Републике Српске као највишег правног акта Републике:

– члан 87. Устава: „Председнику Републике престаје мандат прије истека времена на које је биран у случају оставке или опозива.“ Дакле, Уставом Републике Српске предвиђени су разлози за престанак мандата председника Републике прије истека времена на које је изабран. Међу наведеним разлозима нема судске пресуде или одлуке високог представника. Изборни закон БиХ не може проширивати разлоге за ранији престанак мандата, јер су ови разлози уставна материја, коју закон не може додатно да разрађује и дописује.

– Члан 88. Устава Републике Српске дефинише сљедеће: „Председник Републике је одговоран грађанима и они га могу опозвати истим поступком по коме су га и изабрали.“ Дакле, постоји могућност опозива председника Републике, а из уставне норме слиједи да би такав поступак подразумијевао референдумско изјашњавање грађана.

Од изузетне важности је апострофирати да је према Закону о имунитету Републике Српске, чији текст је потврдио Уставни суд Републике Српске, у члану 3. став 2. децидно наведено да:

„Председник и потпредседници Републике Српске и чланови владе Републике Српске неће бити кривично или грађански одговорни за поступке

извршене у оквиру њихових дужности за вријеме трајања мандата и након престанка мандата.“

Изборни закон БиХ је правни акт ниже правне снаге од Устава Републике Српске и самим тим не може имати првенство примјене у односу на Устав Републике Српске. Предметни Закон у Основним одредбама (Члан 1.1) наводи: „Овим законом уређује се избор чланова и делегата Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине и чланова Предсједништва Босне и Херцеговине, те утврђују принципи који важе за изборе на свим нивоима власти у Босни и Херцеговини.“ Из наведене одредбе произилази да Изборни закон БиХ регулише изборе за БиХ ниво, док се носиоци власти у ентитетима бирају у складу са ентитетским законима.

Прихватањем предметног поступања ЦИК-а био би прихваћен унитаристички концепт БиХ у којем неће бити Републике Српске. Носиоци суверенитета у БиХ су конститутивни народи и ентитети. Дејтонско уставно уређење, са свим својим мањкавостима, представља једини могући правни оквир за опстанак и функционисање БиХ на основама паритета и консензуса. БиХ се налази у стању узурпације власти, дерогирања Дејтонског мировног споразума и поништавања владавине права. Народна скупштина Републике Српске, носилац суверене воље народа Републике Српске, има обавезу да заштити уставни поредак Републике Српске и уставни поредак БиХ.

5. На истој сједници Народна скупштина је усвојила оспорене закључке (види тачку 24 ове одлуке).

6. На истој сједници Народне скупштине такође је усвојена и Одлука о расписивању републичког референдума на територији Републике Српске за 25. октобар 2025. године, с референдумским питањем које гласи: „Да ли прихватате одлуке неизабраног странца Кристијана Шмита и пресуде неуставног Суда БиХ изречене против предсједника Републике Српске, као и одлуку ЦИК-а о одузимању мандата предсједнику Републике Српске Милораду Додику?“ (www.narodnaskupstinars.net/?q=la/vijesti/narodna-skupstina-usvojila-informaciju-i-zakljucke-u-vezi-sa-odlukom-cik-bih-o-prestanku-mandata-predsjudniku-republike-srpske-i-odluku-o-raspisivanju-republičkog-referenduma, прегледано 5. септембра 2025. године).

7. Поступајући у складу са Закључцима, Републичка изборна комисија Републике Српске (у даљњем тексту: РИК) на сједници одржаној 3. септембра 2025. године донијела је Одлуку о неспровођењу пријевремених избора за предсједника Републике Српске (новински чланак с изјавом предсједника РИК-а, доступан на lat.rtrs.tv/vijesti/vijest.php?id=613151, прегледан 5. септембра 2025. године).

II. Захтјев

а) Наводи из захтјева

8. Подносиоци захтјева наводе да иако су оспорени акти ниже правне снаге од закона у смислу члана VI/3а) Устава Босне и Херцеговине, постоји уставноправни основ да Уставни суд одлучи о захтјеву, те су се у вези с тим позвали на одлуке Уставног суда бр. У-2/22 и У-7/25. Наводе да су Закључци у супротности са чл. I/2, III/3б) и VI/5 Устава Босне и Херцеговине.

9. У односу на тачку 1 Закључака, подносиоци наводе да је Народна скупштина усвојила Информацију. Наводе да се у Информацији тврди да је Кристијан Шмит „нелегални и нелегитимни странац, узурпатор функције високог представника у БиХ“. У вези с тим истичу да Анекс Х Општег оквирног споразума за мир не познаје функцију узурпатора позиције високог представника, већ само позицију високог представника као тумача цивилног аспекта имплементације мировног споразума. Даље наводе да се у Информацији наводи да су „Суд и Тужилаштво БиХ [...] радили у служби појединца Кристијана Шмита, занемарујући чињеницу да је предсједник Републике Српске уставна категорија“, што је у супротности с принципом владавине права из члана I/2 Устава Босне и Херцеговине. Подносиоци захтјева даље образлажу да се на страници 4 Информације тврди да је „циљ другостепене пресуде Суда БиХ и Одлуке ЦИК-а да се кроз примјену унитаристичког концепта поништи Устав Републике Српске“, што прејудииира непоштовање правоснажних одлука Суда БиХ и ЦИКБиХ. Сматрају да је то у супротности са чланом III/3б) Устава Босне и Херцеговине који говори о супремацији државних прописа и одлука државних институција над ентитетским одлукама. Даље наводе да су у Информацији наведене нетачне и неуставне тврдње да „одлуке Централне изборне комисије БиХ нису изнад Устава Републике Српске“, да је „Изборни закон БиХ правни акт ниже правне снаге од Устава Републике Српске“, те да су „носиоци суверенитета у БиХ народи и ентитети“. Подносиоци захтјева сматрају да је то у супротности са чланом I/1 Устава Босне и Херцеговине према којем државни континуитет припада искључиво Босни и Херцеговини.

10. У односу на тачку 2 Закључака, подносиоци захтјева су навели да она представља паушалну тврдњу која је уједно неуставна с аспекта Анекса Х Општег оквирног споразума за

мир у Босни и Херцеговини (у даљњем тексту: Дејтонски споразум), који говори о високом представнику као дијелу уставноправног поретка Босне и Херцеговине и као „тумачу цивилног аспекта имплементације мировног споразума“.

11. У односу на тачку 3 Закључака, подносиоци захтјева су навели да чињеница да ли је Кристијан Шмит изабран на начин како то Народна скупштина сматра да би требало да буде учињено не мијења чињеницу да ниједан орган државе Босне и Херцеговине нити међународне институције нису оспорили његов мандат у Босни и Херцеговини. Такође су навели да ни Уставни суд није оспорио ниједну одлуку Кристијана Шмита с аспекта његовог легитимитета као високог представника. Стога сматрају да „неприхватање“ одлука Кристијана Шмита прејудуцира непоштовање принципа владавине права јер је високи представник уставна институција БиХ која има уставну обавезу да у одређеним случајевима супституише домаћег законодавца.

12. У односу на тачку 4 Закључака, подносиоци захтјева су навели да се њом у суштини даје смјерница свим институцијама и грађанима РС да не поштују пуноважне одлуке државних институција БиХ. У вези с тим су истакли да је чланом 182 став 2 Пословника Народне скупштине прописано да се „закључци достављају органима и организацијама на које се односе“, из чега произлази обавеза њихове примјене. Подносиоци захтјева сматрају да се на тај начин очигледно крши принцип владавине права из члана I/2 Устава Босне и Херцеговине. Наводе да Изборни закон БиХ, према којем је ЦИКБиХ донио одлуку о престанку мандата Милораду Додику, представља одлуку институција БиХ у смислу члана III/36) Устава Босне и Херцеговине. Подносиоци захтјева истичу да је у том закључку спорно што законодавни орган једног ентитета „одбацује“ правоснажну одлуку државних институција и тиме даје смјерницу за њихово непоштовање, што представља директно кршење Устава Босне и Херцеговине.

13. У односу на тачку 5 Закључака, подносиоци захтјева су навели да се ради о још једној паушалној тврдњи, те да је Уставни суд једина институција надлежна да установи шта представља „државни удар“ и када је „урушен уставни поредак Босне и Херцеговине“, што Уставни суд никада није утврдио.

14. У односу на тачку 6 Закључака, подносиоци захтјева су навели да се у другој реченици те тачке даје налог, односно обавеза „предсједнику Републике Српске Милораду Додику да настави обављати функцију предсједника Републике Српске“. У вези с тим истичу да је такав налог у директној супротности с принципом владавине права из члана I/2 Устава Босне и Херцеговине јер се њиме негира, односно игнорише правоснажна пресуда Суда Босне и

Херцеговине на основу које је Милораду Додику престао мандат предсједника Републике Српске. Подносиоци захтјева су навели да је поштовање правоснажних и коначних пресуда судова, као и одлука државних институција као што је ЦИКБиХ, један од основних елемената принципа владавине права, те ако нема поштовања тог принципа на територији цијеле државе, онда је то *de facto* паралелни правни поредак, што директно задире у територијални интегритет и суверенитет државе. Такође су навели да је тим закључком Народна скупштина поступила супротно члану III/36) Устава БиХ који говори о правном поретку и надлежности институција јер је у овом случају ентитет као нижи орган власти у односу на државни ниво власти одлучио игнорисати правоснажну судску пресуду државног Суда Босне и Херцеговине.

15. У односу на тачку 7 Закључака, подносиоци захтјева су навели да се у другој реченици те тачке покушава створити паралелни правни поредак у ентитету Република Српска и игнорисати одлуке институција Босне и Херцеговине. Указали су на то да је ЦИКБиХ расписао пријевремене изборе за предсједника ентитета Република Српска за 23. новембар 2025. године, те да се та одлука сматра одлуком институција Босне и Херцеговине у смислу члана III/36) Устава БиХ коју су сви субјекти власти дужни да поштују. Подносиоци захтјева сматрају да захтјев Народне скупштине да се политички фактори у Републици Српској не пријављују на пријевремене изборе представља кршење принципа владавине права, хијерархије правних прописа у Босни и Херцеговини, Изборног закона БиХ, али и кривично дјело према члану 150 Кривичног закона БиХ.

16. У односу на тачку 8 Закључака, подносиоци захтјева су навели да она представља директан налог да се онемогући демократско одржавање избора на територији ентитета Република Српска. Наводе да ако би се ово дословно тумачило, Министарство унутрашњих послова Републике Српске (у даљњем тексту: МУПРС) било би дужно да опструише одржавање избора, што би могло имати и озбиљну пријетњу оружаном силом. Даље су навели да се тим закључком пријети кривичним прогоном свакоме ко евентуално буде сарађивао с ЦИКБиХ. Стога сматрају да примјена овог закључка не би имала само правне или политичке него и безбједносне посљедице, јер би могло доћи до конфликта органа легитимне присиле с државног и ентитетског нивоа. Подносиоци захтјева истичу да се на тај начин крши уставни принцип владавине права из члана I/2 Устава Босне и Херцеговине јер је јасно да се у случају примјене тог закључка неће омогућити „слободни и демократски избори“. Осим тога, навели су да се тиме крши и принцип хијерархије правних прописа из члана III/36) Устава Босне и Херцеговине јер се у том случају онемогућава дјеловање легитимне државне институције као што је ЦИКБиХ на територији једног ентитета.

17. У односу на тачку 9 Закључака, подносиоци захтјева су навели да је она у супротности са чланом VI/5 Устава Босне и Херцеговине према којем су „одлуке Уставног суда коначне и обавезујуће“. Навели су да Народна скупштина има право, као у другом дијелу тог закључка, у политичком смислу констатовати да „високи представник није предвиђен у Уставу БиХ, већ у Анексу 10“, али да нема право „одбацити“ одлуке Уставног суда зато што су оне коначне и обавезујуће, а њихово непримјењивање повлачи озбиљне посљедице по владавину права. Осим тога, подносиоци захтјева су навели да Уставни суд има јасну праксу у погледу статуса високог представника, као што су одлуке бр. У-9/00, У-16/00 и У-27/22.

18. У односу на тачку 10 Закључака, подносиоци захтјева су навели да се њом тврди да је ентитет Република Српска својим потписом Дејтонског споразума унио свој суверенитет и саставио Босну и Херцеговину заједно с Федерацијом БиХ. У вези с тим су истакли да се, сходно члану I/3 Устава Босне и Херцеговине, Босна и Херцеговина „састоји“ од два ентитета, а не да су ентитети „саставили“ Босну и Херцеговину. Осим тога, подносиоци захтјева су навели да су ентитети само парафирали Дејтонски споразум, али да нису његови потписници.

19. У односу на тачку 11 Закључака, подносиоци захтјева су навели да с аспекта питања државне имовине постоји јасна пракса Уставног суда (У-10/22), тако да формулација тог закључка имплицира непоштовање одредбе члана VI/5 Устава Босне и Херцеговине. Стога сматрају нетачном и неуставном тврдњу тог закључка да „имовина према принципу генералне клаузуле припада као надлежност ентитета“.

20. У односу на тачку 12 Закључака, подносиоци захтјева су навели да је право на самоопредјелење народа дио Повеље Уједињених нација (члан 1 став 2 и члан 55) и то право је посебно наглашено и коришћено у процесу деколонизације послје Другог свјетског рата. Истакли су да модерно право прави разлику између интерног самоопредјелења (народ остварује права унутар постојеће државе кроз аутономију, политичко учешће, очување језика, културе итд.) и екстерног самоопредјелења (отцјепљење и формирање нове државе или придруживање сусједној држави). Подносиоци захтјева наводе да је јасно да се у конкретном случају ради о намјери екстерног самоопредјелења, али да међународно право то изузетно ријетко признаје, осим у случајевима када неки народ трпи тешку и трајну дискриминацију, репресију и када му је онемогућено интерно самоопредјелење (нпр. Бангладеш 1971. године и Јужни Судан 2011. године). Такође су навели да је Међународни суд правде у случају Квебека из 1998. године закључио да „народи“ имају право на самоопредјелење, али да то не укључује једнострано отцјепљење уколико им је омогућено интерно самоопредјелење у оквиру постојеће државе. Подносиоци захтјева стога сматрају да ни српски народ ни ентитет

Република Српска немају право на самоопредјељење јер би то било супротно Уставу Босне и Херцеговине, али и међународном праву које има јасну судску праксу у вези с тим питањем. Осим тога, указали су на то да ни Устав Босне и Херцеговине не садржи било какву одредбу о праву народа на самоопредјељење, те да ентитет Република Српска има своје надлежности и висок степен аутономије који му је омогућен Дејтонским споразумом, односно Анексом IV, који је уједно и Устав Босне и Херцеговине. Подносиоци захтјева су навели и да је српски народ конститутивни народ у Босни и Херцеговини и има висок степен заштите својих људских, грађанских, језичких и других права (службени језици у БиХ су босански, српски и хрватски, а службена писма су латиница и ћирилица), те да је подједнако заступљен у институцијама Босне и Херцеговине. Такође су навели да је Уставни суд још 2000. године у дјелимичној одлуци установио да је неуставна тадашња преамбула Устава Републике Српске која је садржавала одредбу о праву српског народа на самоопредјељење. Међутим, упркос томе, овим закључком се даје јасно „задужење“ Колегијуму Народне скупштине да припреми текст резолуције о самоопредјељењу српског народа и Републике Српске.

21. У односу на тачку 13 Закључака, подносиоци захтјева су навели да је чињеница да су предметни закључци ступили на снагу даном доношења – 22. августа 2025. године и да су обавезујући за све органе власти у Републици Српској, као и за службена и одговорна лица у институцијама Републике Српске, један од разлога због којих постојање таквих закључака на правној снази директно утиче на уставноправни поредак државе Босне и Херцеговине и на принцип владавине права.

22. Подносиоци захтјева су предложили да Уставни суд утврди да постоји спор у вези са Закључцима и да они нису у складу са чл. I/2 и III/36) Устава Босне и Херцеговине.

б) Наводи из захтјева за доношење привремене мјере

23. Образлажући захтјев за доношење привремене мјере, подносиоци захтјева су навели да су Закључци ступили на правну снагу и да су сви органи власти, институције и службена и одговорна лица на нивоу Републике Српске и на нивоу јединица локалне самоуправе, као и сви појединци, дужни да по њима поступају. Истичу да се ради о правним актима који, ако произведу правне посљедице, могу имати озбиљне ефекте по мир, безбједност, владавину права, али и уставноправни поредак Босне и Херцеговине у цјелини, те су се позвали на Одлуку о привременој мјери број У-7/25 од 7. марта 2025. године. Подносиоци захтјева даље наводе да је ЦИКБиХ расписао пријевремене изборе, те да ће, у случају да субјекти на које се односе Закључци поступе по налозима Народне скупштине, постојати озбиљан правни вакуум

и паралелизам унутар Босне и Херцеговине јер у том тренутку можда неће постојати адекватна одлука Уставног суда, а субјекти власти у РС ће сматрати да су обавезни поступати по Закључцима. У вези с тим указују на важност доношења привремене мјере како би се превентивно дјеловало и омогућило ЦИКБиХ да дјелује у пуном капацитету неометано на територији цијеле Босне и Херцеговине. Истичу да то неће бити могуће ако органи власти, институције, службена и одговорна лица на нивоу Републике Српске поступе по захтјевима Народне скупштине, према којима ти органи имају обавезу да фактички онемогуће одржавање пријевремених избора на територији тог ентитета. Подносиоци захтјева указују да би то представљало и озбиљан безбједносни изазов с аспекта правне, али и физичке безбједности појединаца и служби задужених за спровођење избора. У вези с тим, истичу и да је овакву ситуацију Уставни суд већ разматрао у Одлуци о привременој мјери број У-7/25 од 7. марта 2025. године. Стога сматрају да у случају да органи власти у РС, као и службена и одговорна лица у тим институцијама, поступе по наведеним закључцима НСРС, који представљају изричити „захтјев“, може доћи до исте правне и фактичке ситуације, односно до угрожавања безбједности због конфликта надлежности државних и ентитетских институција. Подносиоци захтјева даље наводе да, како би се схватио *ratio* доношења Закључака, треба имати у виду и друге одлуке које су донесене на 24. посебној сједници Народне скупштине, као што је Одлука о расписивању републичког референдума, којом се референдум расписује на цијелој територији ентитета Република Српска за 25. октобар 2025. године. Такође истичу да у прилог томе иду и изјаве Милорада Додика за „Спутник“ од 28. августа 2025. године у којима се наводи јасан план и ходограм активности у наредном периоду: „Ако народ каже на референдуму да то није у реду, онда ће слиједити сљедећи референдум, а то је референдум о независности. Али идемо сад ка овом првом референдуму, а то је референдум који је обавезујући за све институције. Након тога имамо мјесец дана да донесемо оперативне документе, а један од оперативних докумената који ће одмах ићи на скупштину је резолуција о праву народа на самоопредјељење која пише у Уставу БиХ. У Уставу БиХ каже да народи, а БиХ је конципирана да буде заједница конститутивних народа, имају право на самоопредјељење. Кад донесемо ту резолуцију створит ће се услови за одржавање дефинитивног референдума о самосталности. И ја мислим да је то пут који је незаустављив.“ Стога, подносиоци захтјева сматрају да Уставни суд треба да реагује у првој фази реализације овог плана, јер ако дође до реализације наведених корака, могу да наступе неотклоњиве штетне посљедице по суверенитет и територијални интегритет државе Босне и Херцеговине.

III. Релевантни прописи

24. **Закључци поводом Информације у вези са одлуком Централне изборне комисије БиХ о престанку мандата предсједнику Републике Српске Милораду Додику**, преузети са <https://www.narodnaskupstinars.net/?q=la/akti/zaklju%C4%8Dci/zaklju%C4%8Dci-povodom-informacije-u-vezi-sa-odlukom-centralne-izborne-komisije-bih-o-prestanku-mandata-predsjedniku-republike-srpske-miloradu-dodiku>, које је Народна скупштина усвојила на 24. посебној сједници одржаној 22. августа 2025. године, гласе:

1. Народна скупштина Републике Српске усваја Информацију у вези са одлуком Централне изборне комисије БиХ о престанку мандата предсједнику Републике Српске Милораду Додику.

2. Народна скупштина Републике Српске одбацује сваки вид колонијалне управе у БиХ, која је главни узрочник уставно-политичке кризе, нарушавања владавине права и начела уставности и законитости у БиХ.

3. Народна скупштина Републике Српске не прихвата Кристијана Шмита, његове одлуке, као и посљедице настале на основу тих одлука. Народна скупштина подсјећа да се Кристијан Шмит самовољно представља као високи представник у БиХ, чије именовање није проведено у складу са Анексом 10 Дејтонског мировног споразума, нити је потврђено у Савјету безбједности Уједињених нација.

4. Народна скупштина Републике Српске не прихвата и одбацује пресуду неуставног Суда БиХ изречену предсједнику Републике Српске, као и одлуку Централне изборне комисије БиХ о престанку мандата предсједнику Републике Српске Милораду Додику.

5. Народна скупштина Републике Српске констатује да је Суд БиХ донио пресуду на основу одлуке неизабраног странца Кристијана Шмита, а не на основу закона који је усвојила Парламентарна скупштина БиХ, чиме је извршен државни удар и потпуно урушен уставни поредак БиХ дефинисан Дејтонским мировним споразумом чији је потписник и Република Српска.

6. Народна скупштина Републике Српске подсјећа да је предсједника Републике Српске Милорада Додика изабрао народ Републике Српске на демократским и слободним изборима. Народна скупштина захтијева од предсједника Републике Српске Милорада Додика да настави обављати

функцију председника Републике Српске у пуном капацитету, поштујући Устав Републике Српске и извршавајући своје уставне обавезе.

7. Народна скупштина Републике Српске одбацује могућност провођења пријевремених избора за председника Републике Српске. Народна скупштина захтијева од свих политичких фактора у Републици Српској, политичких партија и појединаца да се не пријављују на евентуалне пријевремене изборе за председника Републике. Народна скупштина констатује да би пријава и излазак на такве изборе представљали кршење ставова Народне скупштине, нарушавање уставне равнотеже и поништавање Републике Српске као стране у Дејтонском мировном споразуму.

8. Народна скупштина захтијева од свих органа власти, институција и службених и одговорних лица на нивоу Републике и на нивоу јединица локалне самоуправе да не предузимају било какве радње везане за евентуално провођење пријевремених избора за председника Републике. Народна скупштина наглашава да би евентуална сарадња са Централном изборном комисијом БиХ поводом овог питања представљала извршавање кривичног дјела „Непоштовање или неизвршавање одлука институција или органа Републике Српске“ прописаног Кривичним закоником Републике Српске, члан 278а.

9. Народна скупштина Републике Српске одбацује одлуке и праксу Уставног суда БиХ која за циљ има инкорпорисање високог представника у уставни систем БиХ као носиоца власти. Народна скупштина Републике Српске наглашава да је високи представник дејтонска категорија, чији је обим права и обавеза регулисан Анексом 10. Народна скупштина подсјећа да високи представник није предвиђен у Уставу БиХ, стога не може бити носилац нити једне власти.

10. Народна скупштина Републике Српске не прихвата континуиране покушаје разградње и укидања Републике Српске као институционалног оквира и државноправног субјекта српског народа у којем сви грађани остварују своја колективна и индивидуална права темељена на Уставу БиХ. Народна скупштина подсјећа да је Република Српска уговорна страна у

Дејтонском мировном споразуму и свим његовим анексима. С обзиром на својство уговорне стране, које је потврђено и приликом усаглашавања Женевских и Њујоршких принципа, Република Српска има право и обавезу да заштити Дејтонски мировни споразум.

11. Народна скупштина Републике Српске констатује да правосудни притисци на институције имају за циљ одузимање имовине Републике Српске, чиме би се Српска развластила и обесмислила као политички и правни субјекат. Народна скупштина подсјећа да је питање имовине децидно ријешено Уставом БиХ и дато у надлежност ентитетима према принципу генералне клаузуле.

12. Народна скупштина Републике Српске задужује Колегијум Народне скупштине да припреми текст Резолуције о самоопредјељењу српског народа и Републике Српске.

13. Ови закључци ступају на снагу даном доношења.

25. Устав Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 21/92, 28/94, 8/96, 13/96, 15/96, 16/96, 21/96, 21/02, 26/02 – исправка, 30/02 – исправка, 31/02, 69/02, 31/03, 98/03, 115/05, 117/05, 48/11 и 91/19 – одлука УСБиХ)

За потребе ове одлуке користи се неслужбени пречишћени текст прописа сачињен у Уставном суду БиХ, а који у релевантном дијелу гласи:

2. Предсједник Републике

Члан 80

Предсједник Републике:

- 1. представља Републику;*
- 2. предлаже Народној скупштини кандидата за предсједника Владе;*
- 3. предлаже Народној скупштини кандидате за председника и судије Уставног суда на предлог Високог судског и тужилачког савета;*
- 4. Председник Републике указом проглашава закон у року од седам дана од дана његовог усвајања у Народној скупштини. У том року председник Републике може захтевати од Народне скупштине да поново одлучује о*

закону. Председник Републике је дужан да прогласи закон који је поново усвојен у Народној скупштини.

5. даје помиловања;

6. додјељује одликовања и признања утврђена законом;

7. обавља и друге послове у складу са Уставом.

Председник Републике:

1. обавља, у складу са овим Уставом и Уставом Босне и Херцеговине и законом, послове из области безбједности и односа Републике са другим државама и међународним организацијама.

2. (брисано)

3. Председник Републике указом, на предлог Владе, поставља и опозива шефове представништва Републике Српске у иностранству и предлаже амбасадоре и друге међународне представнике Босне и Херцеговине из Републике Српске.

4. образује саветодавна тела и стручне службе за обављање послова из своје надлежности.

[...]

26. **Пословник Народне скупштине Републике Српске** („Службени гласник Републике Српске“ број 66/20) у релевантном дијелу гласи:

Члан 182. ст. (1) и (2)

(1) Закључком се утврђује политика извршавања закона, других прописа и општих аката које доноси Народна скупштина, дају смјернице за спровођење те политике и утврђују обавезе Владе, министарства и посебних организација у спровођењу те политике, припремања закона и других аката.

(2) Закључци се достављају органима и организацијама на које се односе. Народна скупштина може одлучити да се закључци којима се утврђују ставови и гледишта о значајним питањима објаве и у „Службеном гласнику Републике Српске“.

27. При испитивању основаности захтјева за доношење привремене мјере, Уставни суд полази од одредби члана VI/3а) Устава Босне и Херцеговине и члана 64 ст. (1) и (4) Правила Уставног суда.

28. Члан VI/3а) Устава Босне и Херцеговине гласи:

Уставни суд ће штитити овај Устав.

а) Уставни суд има искључиву надлежност да одлучује у споровима који по овом Уставу настају између ентитета, или између Босне и Херцеговине и једног или оба ентитета, или између институција Босне и Херцеговине, укључујући, али се не ограничавајући само на то:

- Да ли је одлука неког ентитета да успостави специјални паралелни однос са неком од сусједних држава сагласна овом Уставу, укључујући и одредбе које се односе на суверенитет и територијални интегритет Босне и Херцеговине.

- Да ли је неки члан устава или закона ентитета у сагласности са овим Уставом.

Спорове могу покретати само чланови Предсједништва, предсједавајући Министарског савјета, предсједавајући или замјеник предсједавајућег било којег вијећа Парламентарне скупштине, једна четвртина чланова било којег вијећа Парламентарне скупштине или једна четвртина било ког законодавног вијећа неког ентитета.

29. Члан 64 ст. (1) и (4) Правила Уставног суда гласи:

(1) Уставни суд може, на сопствену иницијативу или на захтјев подносиоца захтјева или апеланта, да одреди сваку привремену мјеру за коју сматра да треба да је донесе у интересу странака или правилног вођења поступка.

[...]

(4) Поступак за доношење привремене мјере је хитан, а одлука ком се усваја захтјев за доношење привремене мјере је обавезујућа до доношења коначне одлуке Уставног суда.

[...]

30. Уставни суд подсјећа да је члан 64 Правила Уставног суда примјењив у случајевима у којима Уставни суд оцијени, на основу разлога и доказа о оправданости достављених уз захтјев за доношење привремене мјере, да је то у интересу странака или правилног вођења поступка, односно да би могле настати неотклоњиве штетне посљедице.

31. Уставни суд сматра да наводи подносилаца захтјева у односу на Закључке покрећу врло озбиљна питања уставности у односу на њихову усклађеност са чл. I/1, I/2, I/3, III/36) и VI/5 Устава Босне и Херцеговине.

32. Наиме, Уставни суд примјећује да је Народна скупштина усвојила Информацију којом се изражавају ставови о улози високог представника у правном и политичком систему Босне и Херцеговине, угрожености уставноправног статуса Републике Српске и Дејтонског споразума, о намјери поништавања воље гласача у Републици Српској, о супремацији Устава Републике Српске у односу на законе Босне и Херцеговине у правном систему Босне и Херцеговине и сл. (види тачку 4 ове одлуке). Уставни суд даље запажа да је оспореним закључцима (види тач. 5 и 24 ове одлуке) усвојена Информација, те су поновљени политички ставови о неприхватању Кристијана Шмита као високог представника (тач. 1–3). Затим су изнесени ставови о неприхватању и одбацивању пресуде Суда БиХ изречене Милораду Додику и одлуке ЦИКБиХ о престанку његовог мандата као предсједника Републике Српске јер нису донесене на основу закона које је усвојила Парламентарна скупштина БиХ, на који начин је извршен државни удар и урушен уставни поредак Босне и Херцеговине, те се од Милорада Додика захтијева да настави обављати функцију предсједника Републике Српске у пуном капацитету (тач. 4–6). Даље, оспореним закључцима је одбачена могућност спровођења пријевремених избора за предсједника Републике Српске и захтијевано је од свих политичких фактора у Републици Српској, политичких партија и појединаца да се не пријављују на евентуалне пријевремене изборе. При томе је констатовано да би пријава и излазак на такве изборе представљали кршење ставова Народне скупштине, нарушавање уставне равнотеже и поништавање Републике Српске као стране у Дејтонском мировном споразуму (тачка 7). Такође је захтијевано од свих органа власти, институција и службених и одговорних лица на нивоу Републике Српске и на нивоу јединица локалне самоуправе да не предузимају било какве радње у вези с евентуалним спровођењем пријевремених избора. При томе је наглашено да би евентуална сарадња с ЦИКБиХ поводом овог питања представљала извршавање кривичног дјела „непоштовање или неизвршавање одлука институција или органа Републике Српске“ прописаног чланом 278а Кривичног законика РС (тачка 8). Оспореним закључцима је даље одбачена пракса Уставног суда „која за циљ има инкорпорисање високог представника у

уставни систем БиХ као носиоца власти“, уз констатацију да он није предвиђен у Уставу Босне и Херцеговине и да стога не може бити носилац нити једне власти (тачка 9). Такође су изражени ставови да Народна скупштина „не прихвата континуиране покушаје разградње и укидања Републике Српске“, уз констатацију да Република Српска има својство уговорне стране Дејтонског споразума, које је потврђено и приликом усаглашавања Женеовских и Њујоршких принципа (тачка 10). Даље је констатовано „да правосудни притисци на институције имају за циљ одузимање имовине Републике Српске, чиме би се Српска развластила и обесмислила као политички и правни субјекат“, уз констатацију да је питање имовине ријешено Уставом БиХ и дато у надлежност ентитетима према принципу генералне клаузуле (тачка 11). Коначно, оспореним закључцима је задужен Колегијум Народне скупштине да припреми текст резолуције о самоопредјелењу српског народа и Републике Српске (тачка 12), те је одређено да Закључци ступају на снагу даном доношења тачка 13).

33. Уставни суд подсјећа да је у Одлуци о привременој мјери број У-7/25 (види Уставни суд, Одлука о привременој мјери број У-7/25 од 7. марта 2025. године, доступна на www.ustavnisud.ba) одлучивао о захтјеву за доношење привремене мјере којом би се привремено ставили ван снаге закључци Народне скупштине, сличног садржаја какви су оспорени закључци. Уставни суд је такође одлучивао и о меритуму самог тог предмета (види Уставни суд, Одлука о допустивости и меритуму број У-7/25 од 29. маја 2025. године, доступна на www.ustavnisud.ba). Наиме, закључцима Народне скупштине који су оспорени у том предмету је такође усвојена Информација о рушењу Устава Босне и Херцеговине – мјере и задаци у циљу очувања Устава Босне и Херцеговине, констатовано је да је Суд БиХ донио одлуку на основу одлуке Кристијана Шмита, што је окарактерисано као државни удар и урушавање уставног поретка, те је најоштрије осуђено поступање Тужилаштва БиХ према народним посланицима у Народној скупштини (*idem*, тачка 26). У вези с тим тачкама Уставни суд је закључио да је њима Народна скупштина изразила политичке ставове, због чега је, позивајући се на сопствену праксу, закључио да не постоји надлежност Уставног суда за одлучивање (*idem*, тач. 35 и 36). Међутим, закључци који су оспорени у том предмету садржавали су и захтјев којим се од Правобранилаштва РС тражи да поднесе кривичну пријаву против тужилаца Тужилаштва БиХ и судија Суда БиХ који су поступали по одлуци високог представника, те констатацију да се сматрају ништавим одлуке Суда БиХ, Тужилаштва БиХ, ВСТС-а и СИПА-е. Осим тога, тим закључцима је задужена Влада РС да припреми и упуту у Народну скупштину законе којима ће забранити дјеловање органа који нису дефинисани Уставом Босне и Херцеговине на територији РС. Уставни суд је у вези с тим дијелом закључака

указао да су њима установљене конкретне правне обавезе које су обавезујућег карактера, а које покрећу питања из Устава Босне и Херцеговине (*idem*).

34. Дакле, у овом предмету се ради о правним актима сличног садржаја као што су они из предмета број У-7/25, у којем је Уставни суд усвојио захтјев за доношење привремене мјере и те закључке привремено ставио ван снаге, а у одлуци о меритуму предмета закључио да су они неуставни у дијелу у којем су установљене конкретне правне обавезе које су обавезујућег карактера. У вези с тим, Уставни суд запажа да подносиоци захтјева указују на озбиљну и аргументовану сумњу да би примјена тач. 6, 7 и 8 оспорених закључака могла да угрози уставноправни поредак и политичку стабилност Босне и Херцеговине. За Уставни суд је неспорно да су тим тачкама оспорених закључака успостављене конкретне обавезе, односно да се дају налози чија је примјена обавезна за институције, службена или одговорна лица и појединце, с обзиром на то да је чланом 182 став 2 Пословника Народне скупштине прописано да се „закључци достављају органима и организацијама на које се односе“ (види тачку 26 ове одлуке).

35. Наиме, тим закључцима је захтијевано од Милорада Додика „да настави обављати функцију председника Републике Српске у пуном капацитету, поштујући Устав Републике Српске и извршавајући своје уставне обавезе“ (тачка 6), упркос чињеници да му је престао мандат председника Републике Српске и да је надлежно државно тијело расписало изборе за ту функцију (види тачку 3 ове одлуке). Уставни суд указује да је председник Републике Српске, између осталог, надлежан да предлаже Народној скупштини кандидата за председника Владе РС, кандидате за председника и судије Уставног суда РС, да указом проглашава законе, даје помиловања, поставља и опозива шефове представништва РС у иностранству и предлаже амбасадоре и друге међународне представнике БиХ из Републике Српске (члан 80 Устава Републике Српске). Стога би у случају обављања функције председника Републике Српске од стране лица које нема *lege artis* мандат за то била доведена у питање правна ваљаност свих правних радњи које то лице предузме, а које се тичу извршавања надлежности председника Републике Српске. Тако би могло доћи до правне несигурности у погледу примјене закона које неовлашћено лице указом прогласи, помиловања која да, лица које предложи за одређене функције и сл. Стога, имајући у виду важност институције председника Републике Српске у уставноправном систему Републике Српске, Уставни суд сматра да постоји основана бојазан да би у случају имплементације овог закључка могле наступити ненадокнадиве штетне посљедице по правни систем Републике Српске и Босне и Херцеговине.

36. Даље, Уставни суд запажа да је оспореним закључцима одбачена могућност спровођења пријевремених избора за председника РС и захтијевано је од свих политичких партија и појединаца да се не пријављују на те изборе (тачка 7). Такође је од свих органа власти, институција и службених и одговорних лица на нивоу РС и јединица локалне самоуправе захтијевано да не предузимају било какве радње у вези с евентуалним спровођењем пријевремених избора. При томе је наглашено да би евентуална сарадња с ЦИКБиХ поводом овог питања представљала извршавање кривичног дјела „непоштовање или неизвршавање одлука институција или органа Републике Српске“ прописаног чланом 278а Кривичног законика РС (тачка 8). Стога, Уставни суд сматра да би имплементација Закључака довела у питање могућност спровођења пријевремених избора који су расписани одлуком ЦИКБиХ од 2025. године. То *a fortiori* произлази из чињенице да је РИК на сједници одржаној 3. септембра 2025. године донио Одлуку о неспровођењу пријевремених избора за председника Републике Српске (види тачку 7 ове одлуке), упркос чињеници да је друкчије одлучено одлуком ЦИКБиХ (види тачку 3 ове одлуке). У вези с тим, Уставни суд указује да одлуке ЦИКБиХ представљају одлуке институција БиХ које су ентитети дужни да поштују, у смислу члана III/36) Устава Босне и Херцеговине. Стога би у случају спровођења наведеног закључка у правном систему Босне и Херцеговине истовремено постојала могућност да институције ентитета Република Српска онемогуће спровођење пријевремених избора за председника Републике Српске и тако поступе противно обавези поштовања и спровођења одлука државних институција. На тај начин се долази у изгледну опасност да ће овлашћена службена лица која спроводе одлуке државних институција бити спријечена у вршењу својих надлежности, што може да доведе до сукоба између тих тијела, те до потенцијалне ескалације која би била пријетња миру у Босни и Херцеговини (*op. cit.*, Одлука о привременој мјери број У-7/25, тачка 16).

37. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да постоји „доказива тврдња“ (*енгл. arguable claim*) да би у случају примјене тач. 6, 7 и 8 оспорених закључака постојала могућност наступања неотклоњивих штетних посљедица као услова да би Уставни суд разматрао захтјев за привремену мјеру. Такође из свега наведеног неспорно произлази да у конкретном случају постоји низ аргумената који *prima facie* иду у прилог томе да постоји хитна потреба за доношењем привремене мјере. С друге стране, Уставни суд не налази ниједан разлог због којег би могле настати штетне посљедице у случају привременог стављања оспорених закључака ван снаге.

38. Коначно, Уставни суд сматра да је доношење привремене мјере у интересу странака и правилног вођења поступка будући да се штета настала примјеном тач. 6, 7 и 8 оспорених закључака неће моћи поправити накнадним доношењем мериторне одлуке о захтјеву за оцјену уставности. Стога је Уставни суд увјерен да је, у смислу члана 64 став (1) Правила Уставног суда, доношење привремене мјере у интересу свих страна у овом поступку.
39. С обзиром на тврдње и став Народне скупштине РС у тачкама 4 и 9 оспорених закључака, о којима ће као и о свим осталим Уставни суд одлучити одлуком о меритуму, Уставни суд подсјећа да је о уставности Закона о Суду Босне и Херцеговине већ одлучивао, те да су одлуке Уставног суда БиХ, према изричитој уставној одредби и Правилима Уставног суда, коначне и обавезујуће.
40. Узевши у обзир све наведено, Уставни суд сматра да је, у смислу члана 64 став (1) Правила Уставног суда, неопходно доношење привремене мјере којом се тач. 6, 7 и 8 оспорених закључака привремено стављају ван правне снаге *ab initio* до доношења коначне одлуке Уставног суда Босне и Херцеговине о поднесеном захтјеву.
41. У смислу члана 64 став (4) Правила Уставног суда, одлука о привременој мјери производи правно дјеловање до доношења коначне одлуке Уставног суда.
42. На основу изложеног, одлучено је као у диспозитиву ове одлуке.
43. Уставни суд подсјећа на то да одлука о привременој мјери ни у којем случају не прејудуцира одлуку о допустивости, односно о меритуму поднесеног захтјева.
44. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине

Мирсад Ђерман

